

Melinda Ivanov

FEKETE ACÉL

I.

Egyik pillanatban még sütött a nap, a másodikban már beborult, és a hűvös hajnal megint szürkességben úszott. A százados fázósan húzta össze maga előtt a kabátját, ahogy a járóautót megkerülve a volt orosz laktanya kapuja felé tartott; fogadni mert volna, hogy percekben belül megint szakadni fog.

Szerencsére még elég korán volt, hogy senki ne zaklassa őket. A „csíkosok” is úgy parkoltak, hogy ne szúrjanak szemet a fenti úton elhaladóknak; más se hiányzott volna, mint egy rakás kíváncsiskodó a nyakukra.

Két járőr a bent dolgozó helyszínelőket figyelte, egy az utat, a negyedik pedig próbált szót érteni a fiatal párral, akik felfedezték a holttestet; a lány sírva kuporgott a kopott, régi Opel jobb első ülésén, a sápadt, sovány, magas fiú beszélt inkább.

Azt igazán nem mondhatta, hogy „jó reggelt”, ezt még a százados is belátta. Így inkább egyszerűen csak biccentett köszönésül, és bemutatkozott.

– Gerő százados. Üdvözlöm.

– Hámori Imre. – viszonzta még mindig bódultan, lesújtva a fiú, és esetlenül a kezét nyújtotta. Ahogy megszorította, végig futott rajta a tekintete.

Bármi is történt, a szeszínű hajú, rémült fiatal férfinak aligha volt hozzá köze, ehhez nem kellett nagy ész. Tiszta, de viseltes ingpóló, és farmer volt rajta. A festett szőke lány, akinek a könnyei monoklivá mázolták a szemfestékét, a helyzethez egyáltalán nem illő rövid szoknyát, magas sarkút, és könnyű blúzt viselt. A kopott kabát, amibe burkolódzott, inkább a fiúé lehetett, mint az övé.

Hámori kérés nélkül is dadogva belefogott a történetbe újra.

Tegnap, vagyis vasárnap, búcsú volt Keselyfőn. Ő ugyan a szomszéd faluban lakik, de a lány, akivel jár, idevalósi. Délután öt körül jött át hozzá. Kimentek a búcsúba, körbejártak párszor, leültek a barátokkal beszélgetni. Este nyolc körül kezdődött az utcabál, de éjfélre már vége is volt. Addigra már ittak egy keveset, ő is, nem tagadta. Szerettek volna kettesben lenni egy kicsit, ezért az erdő felé vették az irányt. Amikor idáig értek a betonúton, Hámorinak feltűnt, hogy a régi orosz laktanya hátsó bejáratánál a sorompó egyik szárnya be van törve, úgyhogy behajtott. Azt gondolta, itt biztosan békén hagyja majd őket mindenki.

Gerő nem kérdezte meg, tudja-e, hogy tilos ide bejönni. Persze, hogy tudja; ahogy mindenki más is. De

csak annál érdekesebb a dolog ugye, ahogy az már lenni szokott.

Arrébb álltak meg, nem itt. A régi reléállomás közelében. Aztán hajnali három körül, mikor... hát elaludtak egy kicsit. Volt olyan fél öt, mire felriadtak mind a ketten. Elindultak kifelé, de Hámori eltévesztette, hogy merről jöttek, és a hátsó kijáráshoz vezető út helyett balra kanyarodott, ami a főkapuhoz visz. Akkor vették észre. Ott feküdt, vagyis hogy fekszik az első raktár ajtajában.

– Már úgy érti, az ajtó előtt? – firtatta félig oda se figyelve. Álmából felkeltve, kávé nélkül is tudta, hogy a fiú igazat mond. Érezte a hangszínén, látta a remegésén, le-fel ugráló ádámcsutkáján.

– Ne... nem. – rázta meg a fejét kábán, és szemmel láthatóan rosszulléttel küzdött. – Az ajtóban. A küszöbön.

Ez érdekes. Ezek szerint a halott befelé tartott a raktárba, amikor valaki elkapta – mert, hogy, a járőrök szerint, jókorát kapott a fejére hátulról.

– Csak a lába van kint? – akkor hogy a fenébe láthaták meg a kocsiból abban a félhomályban?

– A feje, és... a szőke haja! – a fiú elsírta magát.

– Világított a szőke haja a fényben! – zokogott a lány is, aki most szólalt meg először, mióta Gerő ott volt. Ez utóbbi kijelentés nyilván azt jelentette: a reflektor fényében feltűnően világított a halott szőke haja.

- Értem. Megnézték, hogy él-e még?
- Én... kiszálltam, de... – Hámori a keze fejével megtörölte a szemeit. – Látszott, hogy már mindegy, és... nem akartam...
- Tönkretenni a nyomokat? – mióta annyi amerikai rendőrfilmet adnak a tévében, mindenki ezzel jön, sóhajtott magában Gerő.
- Nem akartam látni az arcát!
- Olyan rendes volt! – a lány annyira sírt, hogy a százados attól félt, kidobja a taccsot. Bár ez nem lett volna meglepő. – Mindig beszélt velem, meg adott ruhákat, mindenki... – tényleg elhányta magát a kocsi-ból kihajolva. Hámori hozzá rohant.
- Ezek szerint ismerik a halottat? – nézett a járőrvezetőre a százados. Üres, kávéitalan gyomra cseppet felkavarodott a hangoktól neki is.
- Azt mondják. – bólintott egykedvűen a megtermett őrmester, és elindult vele befelé a helyszínre. – Hetényi Alexandrának hívják, és itt lakott Keselyfőn.
- Maga ismerte? – felemelte a szalagot, és átbújt alatta, a fehér védőruhába öltözött helyszínelők vezetőjét célozta meg. Nem messze tőlük ott állt az „antennás”, vagyis a megyei főkapitányság helyszínelő autója. Ilyen esetekben ők szálltak ki, nem a helyiek.
- Látásból. – vont vállat az egyenruhás, és Gerőnek az volt az érzése, hogy a sokat látott járőrvezetőt az se rendítené meg, ha II. Erzsébetet helyszínelnék. – He-